

SLOMŠKOV DOM.

FOTAGR. FR. VESEL.

IVAN LAH:

HISTORIJA HIŠE.

II.

(KONEC.)

Takrat sem prvič slišal o gospodarju z Jelševine. Včasih se zdi, kot da je človeku nesreča namenjena, kot da je zlo neizogibno, da mora priti, kot da se je približalo od nekod daleč. Pravimo, da je usojeno.

Pomlad je prišla in prenovil se je svet. Zacveteli so travniki in logi, zapele so ptice, razveselila so se srca. Staro in mlado je pozdravilo pomlad po dolgi, dolgočasni zimi. In vsa priroda se je vzveselila in jo pozdravila v tisoč spevih: Pozdravljena ...

Pozdravljena ...

Po vasi so takrat govorili o njem čudne reči. Hodil je sam in se je ogibal ljudi; čudni so bili njegovi pogledi in neumen smehljaj na obrazu.

Šel sem po gozdu, ko je bil tak pomladanski dan. Prijazno vabeče je sijalo solnce, kot da vabi zelenje iz trdih dreves in cvetje iz prstene zemlje, da jih ogreje, oživi ...

Tam sem šel po poti ob gozdu. Okleščene, polomljene veje so ležale ob poti,

kajti povsod so sekali. Kolesnice so bile globoko vdrti v rjava pota. Po sesekanih gozdih so že poganjale nove zelene smrečice, šibke hoje so se kazale povsod ...

Obstal sem na vrhu in se ozrl. Ta pomlad po teh gozdih!

Takrat je prišel po gozdu. Bil je tak, kot si ga lahko srečal v gostilni ali na poti ali v gozdu ali sredi polja ali kjerkoli. Povsod si ga lahko srečal, vedno je bil enak: gledal je plašno, a tudi prijazno, ljubeznivo, in ognil se je povsod človeka, zelo rad pa je stal pri čredniku na paši.

Gledal sem ga, kako je šel in se oziral. Včasih se je ozrl v solnce, potem je gledal po gozdih, delal je znamenja z roko in se zasmejal. Ali govori: Vse naše? — sem pomislil ...

Ob poti je obstal. Videlo se je, da mu zelo ugaja mlado solnce, polno gorkote in življenja. Začel je iti med vejami navzgor, lomil je veje z nogami in se plašno oziral, kot bi se bal, če ga kdo vidi. Po gozdih so odmevali udarci sekir.